

Část I.

Bažanti

PRVNÍ ŠKOLNÍ DEN

Léto ještě zdaleka nekončilo. Jeho stáří ale připomínalo blížící se podzim, který hrál všemi barvami a voněl žloutnoucím listím. Po malém náměstí se ploužili unavení lidé, kteří vypadali, že nemají dost ranní kávy. Chodili napříč tím náměstím kolem kašny z autobusového nádraží do práce a do školy. Na mírném kopečku vedle staré zámecké zahrady stál gympl.

Po schodech šplhali studenti prváku, nadšení novým prostředím, avšak otrávení z konce prázdnin. Skoro nikdo nikoho neznal, a tak si posedali, jak koho napadlo. Jen některé dvojice byly jasné už ze základní školy. Zadní lavice tradičně patřily lumpům. Po zvonění nastalo dlouhé ticho. Kdo asi bude třídní? Nikdo nepřicházel.

Jako poslední do třídy vešel tlustý, upocený Josef. Rozvalil se v první lavici, vyndal minerálku a prohlásil cosi o neskonalém opruzu. „Nezdá se ti, že smrdí?“ špitla Jiřka Hedě.

„To nevím, ale já přes něj určitě nevidím na tabuli. Proč si vždycky ty největší paka musí sedat do první lavice?“

Josef dělal, že neslyší, vytáhl chleba s tlustým kolečkem salámu a k němu přikusoval jabko ze zahrady. Nezralý.

Otevřenými dveřmi vešel takovej malej kluk. Od ostatních se lišil prakticky jen jedinou věcí: na nohách měl trochu zaprášený botasky. „Hele, až tě chytí školník, vole, dá ti do držky, slušný lidi nosej pantofle.“

Zdenda se podíval do třídy a chvíli zůstal tiše stát před tabulí. Vyzařovala z něj nezkušenost čerstvého absolventa peřáku. Opatrně špitl: „Ono je od vás sice hezký, že jste se tady takhle sešli, a někteří z vás se už jistě seznámili, ale zahájení školního roku je na dvoře.“

„No dyť jsem to říkala, že si nemůže sednout dozadu vedle Roberta, když je to třídní,“ prohlásila Monika. Pavlíně, která snídala bezlepkový chléb, zaskočilo. Pavla ji poplácala po zádech, popadla svůj batoh a z lavice nejbliž katedře vyrazila zpátky na chodbu, kde toho času vůbec nikdo nebyl. Na nástěnce mezi rozvrhy výrazně svítil program kina.

Pavla zůstala stát u nástěnky a prohlížela si nabídky kroužků, rozvrhy hodin a taky přemýšlela, na co by zašla do kina. Ani si nevšimla, že ji spolužáci už dávno předběhli.

Na nádvoří školy stáli studenti v půlkruhu a na mírně vyvýšeném místě u dveří do dvora stála ředitelka školy. Pavla přišla poslední, zazmatkovala, nevěděla, kam si stoupnout. „Vy jste tu dnes poprvé, že?“ obrátila se na ni ředitelka školy. Pavla jen s úsměvem naklonila hlavu do

strany a zamávala rukama. Část studentstva se začala smát. „No nesmějte se, všechno je jednou poprvé, stoupněte si třeba tady na kraj, začneme.“ Ředitelka spustila řeči typické pro začátek školního roku, které Pavla slyšela dnes poprvé, a přesto už stokrát.

Pro Dominika, který stál vedle, se Pavla mezitím stala zjevením. Během těch dlouhých minut několikrát přešel očima od jejích podpatků ke konečkům mírně rozčuchaných světlých vlasů. Když ta sláva skončila, Dominik pospíchal ke dveřím do šatny. Čekal na Pavlu trochu stranou, aby nepřekážel davu ostatních, kteří se hrnuli dovnitř. V šatně bylo několik řad skříněk, jen první měli společnou místnost. Pavla tam zašla, aby se přezula, a Dominik tak mohl snadno identifikovat třídu, ze které je ta blondýnka ze dvora.

VOLBA PŘEDSEDY TŘÍDY

Během prvního měsíce školy do třídy ve druhém patře vcházeli různí učitelé. Kromě třídního byl zajímavým zjevem dějepisář Jiří. Přišel rádně upravený, v saku a kravatě, a studentům na rozdíl od mnoha jiných vykal. Měl je moc rád, a tak přestože odučil už víc než šest

hodin dějepisu, ještě nezkoušel. Vždycky když přišel do hodiny, začal si se studenty povídat.

„Tak kdo by chtěl být zkoušený? Jiřinka, takový hezký jméno máte, Jiřinko, pojdte.“

„Pane profesore, né, já se neučila.“

„Ale Jiřinko, co mi to děláte, pojdte, já vám za to nakreslím na tabuli žirafu, zelenou křídou, a ta bude jen pro vás.“

„Pane profesore, ani za žirafu mě prosím nezkoušejte.“

„Ale Jiřinko, ještě jste ji neviděla, a už se vám nelíbí?“

„Jiřinko, nech ho nakreslit žirafu, bude prdel,“ ozval se Pepa z lavice před ní.

„Cože bude? Pepo, že vás vyzkouším místo Jiřinky.“

„Ne, pane profesore, já se moc neučil a děják mě nebere.“

„Tak to abych si radši takhle v pátek nezkazil víkend, co?“

„Máte recht, pane čitel, ale zajímala by mě ta žirafa.“

Třída se začala neskutečně smát.

„No dobře, když jinak nedáte...“ Profesor vzal zelenou křídou a začal kreslit žirafu, která vypadala spíš jako krtek s protaženým krkem. Ale kupodivu se nikdo nesmál, protože zelená žirafa nebyla na tabuli proti slunci moc vidět. Heda se na profesora dívala s nedůvěrou.

Když nakonec profesor Jiří naznal, že nějaké známky prostě potřebuje, začal místo zkoušení rozdávat referáty. První referát si připravil Petr. Byl o starověkém Egyptě, Petr měl natištěné handouty, a i když byl spíše mati-

kář a zajímal se o počítače, referát o Egyptě měl opravdu skvělý.

Pavlu Petr ohromil. Takový výkon nečekala. Možná by byla ráda, kdyby o přestávkách sedával vedle ní místo Dominika. Dívala se na něj, ale Petr sklonil hlavu a nevšiml si toho. Sedl si do zadní lavice vedle Roberta a smál se, jak vyhrál sázku, protože dějepisář vůbec nepoznal, že má referát opsaný z internetu.

„Myslíš, že ví, co je to Google?“ zeptal se Petr Roberta.

„Google v Egyptě neměli!“ uchechtl se Robert.

Petr se stal nejpopulárnějším žákem třídy. Na písémky tisknul všem taháky velikosti tři krát čtyři centimetry, které se daly lehce skrýt. Ledaskomu je našli, jemu nikdy. Nikdy je totiž sám nepoužíval. Profesor výpočetní techniky nikdy nezačal hodinu bez něj, ačkoliv Petr měl skoro vždycky zpoždění. Využíval toho, že se na počítače muselo přecházet do novější budovy, cestou si často kupoval svačinu a hlavně žvýkačky, na kterých byl závislý.

Petr se hnal do hodiny pět minut po zvonění, počítačová učebna byla ve druhém patře. Na zápraží stál profesor informatiky, který pamatoval ještě sovětské systémy a programoval na počítačích IQ151. Často si polil košili kávou, takže měl v kabinetě ve skříni vedle pětipalcových disket, cédéček a učebnic MS DOS taky sloupek čistých košil. Na zdi mu visel obraz Václava Havla; profesor si nesmírně vážil toho, že je obraz prezidentem osobně podepsán.